N°. 109. 1840.

VLISSINGSCHE COURANT.

Donderdag 10 September.

De Uitgave dezer Courant geschiedt des Dingsdags, Donderdags en Zaturdags. De prijs van het Abonnement, voor drie maanden, is ƒ 2,25, en franco per post ƒ 2,50. De Advertentien behooren op ongezegeld papier te worden ingeleverd. Dezelve worden gerekend tegen 20 ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs, van 1 tot 6 regels, is ƒ 1,20, en voor iederen regel daarboven 20 ct.; behalve het, voor elke Advertentie, aan het Rijk verschuldigde Zegelregt van 56 ct. Brieven enz., franco.

Boekbeschouwing.

Drie gesprekken over het werk van DR. D. F. STRAUSS: DAS LEBEN JESU; *kritisch bearbeitet.* — *Door* P. COOL, Leeraar bij de Doopsgezinde Gemeente te Harlingen; Harlingen bij M. VAN DER PLAATS, 1840.

Ofschoon ons blad meer bijzonder aan de behandeling van staatkundige vraagstukken is toegewijd, en er inderdaad voor het tegenwoordige nog ruime stof aanwezig is, om de aandacht onzer lezers daarmede bezig te houden, achten wij het ons nogtans ten pligt, het publiek op dit kleine, maar inderdaad *hoogst belangrijke* boekje opmerkzaam te maken.

De heer COOL heeft, door de uitgave, onzes erachtens, niet maar alleen eene weldaad bewezen aan die Christenen in ons vaderland, welke reeds met het stelsel van Dr. STRAUSS in meerdere of mindere mate waren bekend geworden, maar ook aan diegenen, welke daarvan niets, of alleen bij geruchte, iets waren te weten gekomen.

Schrijver dezes is geen Godgeleerde, en hij kan dit werkje maar alleenlijk beoordeelen naar den indruk, dien hetzelve, op hem, als eenvoudig belijder van het Christendom, heeft te weeg gebragt.

En hoedanig was die indruk?

Zoodanig, dat, bij het nederleggen van het boekske, nog nimmer de overtuiging van de echtheid des Christendoms, van de goddelijkheid van deszelfs stichter, van het volmaakt geschikte zijner leer voor het heil der menschheid, van de hooge wijsheid Gods, in de zending van den Verlosser en de hooge voortreffelijkheid en geloofwaardigheid der Evangelien, zóó vast en onwankelbaar bij hem was gevestigd geweest, als op dat oogenblik; dat vroeger nog nimmer het nietige der bedenkingen en aanvallen tegen die gewijde geschriften, en het ellendige en onvoldoende van hetgeen de menschen zouden willen trachten, daarvoor in de plaats te stellen, hem zóó duidelijk was in het oog gevallen.

De grootste verdienste van het boekske is: deszelfs eenvoudigheid en bevattelijkheid voor alle klassen van lezers.

Niemand behoeft te raden, wat het stelsel van STRAUSS aan de menschheid zoude ontnemen, en wat het er voor in de plaats zou terug geven.

Het stelsel van STRAUSS bevat onder anderen het volgende:

CHRISTUS heeft geleefd, doch was slechts mensch in den gewonen zin, zonder meer; alleenlijk met buitengewone geestvermogens, men een verheven *genie* toegerust.

De verhalen der Evangelien, aangaande zijne verrigtingen, zijne leeringen en de gebeurtenissen zijns levens, zijn slechts *mythen*, dat zijn vertellingen, op overleveringen gegrond, gelijk die der Grieken aangaande hunne Goden en oude helden, gelijk die van andere volken, aangaande groote en uitstekende mannen, welke in verloopene tijdperken onder dezelve geleefd hebben, toen nog niet de stift der geschiedenis derzelver verrigtingen onmiddellijk en getrouwelijk opteekende, en daardoor eenen waarborg gaf voor de echtheid der vermelde daadzaken.

Wat wij in de Evangelien lezen, zou, volgens Dr. STRAUSS, op gelijke lijn met die *mythen* moeten gesteld worden, — » die, hoewel slechts zelden op » waarheid en geschiedkundige gronden berustende, » echter geenszins door het opzet van dezen of genen » bedrieger uitgestrooid, maar veeleer door den hoogen dunk, welken men omtrent die personen had » opgevat, ongevoelig en allenskens voortgebragt, door » hunne bewonderaars gretig omhelsd en als waarheid » aangenomen werden.

Overtuigend en kernachtig vinden wij het tegenbewijs, dat de Evangelien vóór de verwoesting van Jeruzalem en dus binnen de 40 jaren na den dood van den Zaligmaker zijn geschreven, toen er dus nog vele getuigen van het door JESUS verrigte en het bij zijn leven voorgevallene bestonden, en er bovendien geen tijd genoeg was verloopen, om, door het middel van overlevering, de plaats gehad hebbende daadzaken zoodanig te verminken, als dit, volgens de stellingen van STRAUSS het geval zou moeten zijn geweest; waarbij nog komt » dat de tijd der *mythen* » toen reeds sedert eeuwen voorbij was, en ook bij » de landgenooten der eerste Christenen, blijkens JO- » SEFUS, door eenen geheel anderen tijd was vervan- » gen, waarin bereids meer wetenschappelijk ge- » vormde geschiedschrijvers bestonden, en de *overle-* » *vering* dus, zoo niet geheel; altans voor het grootste » deel uitgediend had."

De geschiedkundige waarde der Evangelien wordt op die wijze door STRAUSS zoo goed als geheel weggecijferd; en het woord CHRISTUS behoudt alleen in zóóver waarde, dat hetzelve de uitdrukking, » zoude » zijn van een verheven idee, 't welk geenszins door » een enkel mensch, *maar door de menschheid in* » *haar geheel verwezenlykt wordt.*" en de geschiedenis van JESUS niet datgene zou zijn, wat met *Hem* in het bijzonder, maar wat met de menschheid in het algemeen is voorgevallen.

De eenvoudige mensch, zal zich, volgens die leer, niet langer den *persoon* van CHRISTUS mogen voorstellen, die dat alles zeide, leerde, deed en ondervond, wat door CHRISTUS gezegd, geleerd, gedaan en ondervonden is, neen die eenvoudige mensch, die arme van geest, dat talrijkste deel des menschdoms zij zal voortaan, aan CHRISTUS, aan zijn voorbeeld en zijne lessen denkende, zich de *geheele menschheid* moeten voor den geest stellen, aan elk individu een stukje deugd, een brokje zedekunde, een weinigje gehoorzaamheid aan God, een deeltje geduld, onderwerping en lijden moeten ontleenen, zich daaruit in zijne gedachten een volkomen beeld vormen, en aan *dat* beeld trachten gelijk te worden.

Hoe eenvoudig, hoe gemakkelijk, niet waar? in vergelijking van den CHRISTUS, die ons *thans* gepredikt wordt; wiens persoon alles in zich alleen vereenigt, op wiens beeld het Evangelie ons, als op één enkel verlicht punt doet zien, als wilde het ons behoeden, onze begrippen, door op een onmetelijk veld van verschillende voorwerpen te staren, af te leiden en te verwarren!

En de *eerdienst*, wat zou deze moeten zijn, volgens STRAUSS? Men zou de Godheid *in den mensch* moeten aanbidden. Een fraai beeld inderdaad, hetwelk de mensch van de Godheid leveren zou. Welken eerbied kan de edelste mensch voor den mensch als Godheid hebben, die geen vreemdeling in zijn eigen hart is?

O armzalig menschelijk vernuft! roepen wij uit, tot hoever gaan niet uwe uitspattingen!

Wij kunnen ons niet weerhouden het volgende fraaije gedeelte van het derde gesprek hier over te nemen.

» Zie, THEODOOR, het is de eerste van 's menschen » behoeften, om een *hooger* wezen te dienen, en daar » nu STRAUSS ons slechts op *schepselen* wijst, die in » rang en natuur met ons gelijk staan, en aan wie » wij niet de hulde der aanbidding kunnen toebren- » gen, op wie wij geen vertrouwen kunnen stellen, » die ons niet kunnen beschermen, redden, en bij » wien het voortreffelijke, dat in hen was, door zoo- » veel gebrekkigs en onreins verduisterd en overscha- » duwd wordt, zoo blijft daarbij onze behoefte aan » godsdienst geheel onvoldaan. Zijne leer heeft in » 't algemeen te weinig voor het hart, latende dit » veelal koud en ledig, bij al hare grootste maar te » afgetrokkene ideeën. Het is geene leer voor zonda- » ren; want de door schuldbesef neergedrukte vindt in » haar niet, wat zijn beangst geweten gerust stellen » kan."

» Hoevele verlossers zij ook telt, zij kunnen de plaats » van dien *Eenigen* niet vervangen, die waarlijk ruste » geeft aan allen die belast en beladen zijn. Zij is » geene leer voor feilbare wezens; want de in den » strijd met de wereld en zichzelven, naar hoogere on- » dersteuning omziende, wordt van haar troosteloos » weggezonden met den raad: zoek steun in Uzelven."

» Zij is geene leer voor wezens, die aan allerlei lijden » en den dood zijn blootgesteld, want zij derft den » troost des beteren en eeuwigen levens. Zij is geene » leer voor zinnelijke wezens, want volgens haar is er » evenmin een hemel als hel, en bepaalt zich alle ver- » gelding tot *dit* leven, tot de goed- of afkeuring van » ons geweten, tot de achting of verachting van tijd- » genoot en nakomeling" enz.

Wij herhalen het, de heer COOL leverde een klein, maar hoogst verdienstelijk werk, hetwelk, hadden wij te beschikken over orden van burgerlijke verdiensten, *ons* zou bewegen, hem er, zonder verwijl, een op de borst te hechten.

Wij wenschen, aan elk nadenkend Christen in Nederland, dit boekske in handen. Wie het niet zelf behoeft, zal er bij anderen ongetwijfeld nut meê kunnen stichten, en met *één gulden* is zulk eene gelegenheid toch wel niet te duur betaald.

Gelijk God in de natuur de onweders bezigt, tot bereiking van de weldadigste oogmerken, zoo zou op die wijze het stelsel van Dr. STRAUSS, dat onweder in de godgeleerde wereld, dan wel eens voor Nederland louter weldaad en zegen kunnen opleveren. X.

Redevoeringen in de dubbele Tweede Kamer.

(*Vervolg van N°.* 105 *en* 106.)

Reeds in de hierboven aangewezene nummers der *Vlissingsche Courant*, hebben wij de zwakheid van eenige gronden en redeneringen aangetoond, welke tot regtvaardiging van de aanneming der 12 ontwerpen, en het niet insteren op de verder benoodigde verbeteringen door sommige leden der meerderheid zijn aangevoerd.

Aangenamer gewis is ons de taak, stil te staan bij hetgeen door dat kleine, kernachtige getal leden is gezegd en verrigt, door hetwelk *of* al de ontwerpen, wegens het onvoldoende derzelve, zijn afgestemd, *of* slechts in zoover zijn aangenomen, als het.. die aanneming doelmatig oordeelde, om niet de mogelijkheid te doen ontstaan, van ook dat weinige, hetwelk er was ingewilligd, voor de natie te verliezen.

Reeds zijn het *Handelsblad* en de *Arnhemsche Courant* ons vóór geweest, in het toebrengen hunner hulde aan die weinige edele mannen; en waarlijk wij zouden weinig anders kunnen doen dan herhalen, wat door die bladen gezegd is, wilden wij onze gevoelens en den indruk, welken de woorden en gedragingen dier mannen bij ons te weeg bragten, hier neder schrijven.

In het *Handelsblad* alleen hadden wij gewenscht, dat ook de heeren uit Noord-Braband, welke de goede zaak zoo krachtig voorstonden, de heeren LUIJBEN, ROMME, GOUVERNEUR, VAN SASSE VAN YSSELT, BOERACKER MASTBOOM en STORM, op gelijke wijze als de overige uit de andere Provincien, te weten: de heeren LUZAC, THORBECKE, VAN DAM VAN ISSELT, VAN NES, KEMPENAER, SCHOONEVELD, VAN NAGELL TOT WISCH, enz., *met name* waren genoemd geworden.

Ook die *Noord-Brabandsche* leden blijven voor ons een gewigtig deel uitmaken van het pleganker onzer hoop; voor de hoop, dat Nederland nog gelukkig, voorspoedig en eensgezind zal kunnen worden, zonder alvorens door het bloed zijner burgers te werden gedrenkt.

In een dier droomerijen, welke ons soms, na over den toestand van het vaderland te hebben nagedacht, overvallen, voelden wij den vurigen wensch in ons opkomen, dat eens aan Neêrlands hemel een *teeken*, een *beeld*, een *tafereel* mogt kunnen gezien worden, in hetwelk zich getrouwelijk afspiegelden de indrukken, de gevoelens en gewaarwordingen, welke het gedrag der leden van de dubbele Kamer in alle welgestemde harten in Nederland hebben doen ontstaan.

Geene grootere belooning wenschten wij de LUZAC's, de THORBECKE's, de VAN DAM's en hunne broederen; geen zwaarder verwijt aan de DE JONGE's, de FRETSEN de HOOFT's, geen grooter leedwezen, dan zoodanig tafereel naar onze meening voor hen zou opleveren, aan

de SCHIMMELPENNINCK's, de SIJTSAMA's, de BRUCE's.

Dat beeld, dat tafereel, ware hetzelve eenigzins volledig, zou vertoonen op den achtergrond, een klein, getrouw, rustig en lankmoedig volk. Een volk, dat nimmer zijnen Koning, zijne regering, zijne vertegenwoordiging, in de verwachtingen, die zij van hetzelve koesterden, teleurstelde; — ook *dan* niet, wanneer er bloed gevorderd werd; ook *dan* niet, wanneer zelfs de spaarpenning, de vrucht van jaren vlijts en zwoeging, op het altaar des vaderlands moest worden geofferd; ook *dan* niet, wanneer luide klagten over eene stiefvaderlijke bejegening, ter gunste van weinige lievelingen, in den boezem van dat volk luide gehoord werden; ook *dan* niet, wanneer jaren lang schatten op schatten verspild werden, om eenen toestand te doen voortduren, dien niemand begrijpen kon, ooit of immer vruchtbare gevolgen voor het goede, getrouwe volk te kunnen opleveren.

Op eenen min verwijderden grond, zou dat beeld, in liefelijke omtrekken vertoonen, de verzekeringen der regering, dat het tijdstip gekomen was » om in de grondwet van het koningrijk *die* wijzigingen te brengen, » *welke hare toepassing alleen op Noord-Nederland vordert*, en — — waarbij tevens zal kunnen overwogen » worden, — — of de ervaring ook de voordragt van » andere wijzigingen der grondwet, [buiten en behalve het beginsel der Ministeriële verantwoordelijkheid,] » geacht zou kunnen worden aan te raden."

Dááraan sluit zich onmiddellijk Nederlands Tweede Kamer, in het volle gevoel harer verpligtingen, jegens het volk, dat zij vertegenwoordigt; in de volle overtuiging der dringende behoefte van hetzelve, aan eene *betere* staatsinrigting, dan waaronder hetzelve 15 jaren leefde en in schulden en lasten toenam.

Nu biedt het tafereel een groot tusschenvak, (van ruim 8 jaren) waarin niets gezien wordt, dan opofferingen, door de natie met lijdzaamheid gedragen; toegevendheid, door de vertegenwoordiging, op enkele treffende uitzonderingen na, met onbegrijpelijke lankmoedigheid volgehouden; steeds gepaard met den uitroep, *dat het voor het laatst zijn zal*; verspilling der regering van enorme schatten voor een doel, hetwelk te bereiken schier een wonderwerk vereischte.

Eindelijk, wat nader op den voorgrond, ontwaardt men de zachte bekoorlijke maagd, met den palm des vredes in de hand, en aan hare zijde *de hoop*; — de hoop des geheelen Nederlandschen volks, dat aan de schulden-opeenstapeling een einde gemaakt, de drukkende lasten verminderd, aan de geheimhouding der regering vaarwel gezegd, de staatsregeling op eene afdoende wijze herzien en verbeterd, de huishouding vereenvoudigd, de onbillijke bevoorregting van éénen enkelen stand opgeheven, de deugd, de vaderlandsliefde, de door tijd en arbeid verkregene aanspraken op prijs gesteld, de verdiensten erkend, de tevredenheid en eensgezindheid, de bloei en welvaart op Neêrlands grond herboren zouden worden.

En wat biedt het tafereel nu meer van naderbij? Helaas! eenen Minister met eene staatsbegrooting in de hand, zonder vermindering van uitgaven, zonder verligting van het volk, maar met nieuwe voorstellen tot schuldvermeerdering. En nu de vertegenwoordiging, die zich daar weder meer vooruit vertoont, — vol moed, vol veerkracht, dat alles verwerpende, bij gebrek *aan waarborgen voor de toekomst des Nederlandschen volks*. En nu weder de Minister met eene crediet wet en *beloften* en nieuwe voorstellen tot schuldvermeerdering. En nu de goede Kamer, die daarmede genoegen neemt en nog een half-jaar uitstel geeft. En nu ziet men daarop eenen Bode, houdende de toekomst van Nederland in de hand; met ter zijdestelling van plegtig gedane beloften, ter tegemoetkoming aan het langgerekt verlangen, het loon voor het geplengde bloed, voor zóóvele opoffering, voor zóóveel geduld en lijdzaamheid, voor zóóveel trouw, voor zóóveel toegevendheid, het Nederlandsche volk, de Nederlandsche vertegenwoordiging als 't ware bespottende, en slechts aanbiedende, wat het reeds bezit, wat het, reeds met ontelbare millioenen gekocht en betaald heeft.

Maar ziedaar nu weder de getrouwe Kamer in hare volle kracht, met verontwaardiging dat onbeteekenende werk ontvangende, het gebrekkige er van aantoonende en met verwerping bedreigende!

En de regering, met hare behoefte aan nieuwe schatten, aan nieuwe *leeningen*, aan immer voortdurende hooge uitgaven, weerstrevende en gedwongen, den schijn aannemende van *iets* in te willigen, dat, wél bezien, *niets* beteekent bij vergelijking van hetgeen er noodig is. (*)

En nu wederom de goede Kamer, na zóó krachtig, na zóóveel *meer* voor het welzijn des volks verlangd en gevorderd te hebben, *het weinige en onbeteekenende voor lief nemende*, en op nieuw toestaande, dat de gevraagde schatten van de natie zullen gevorderd worden, *mits voor het laatst!*

Maar eindelijk, ziedaar in het tafereel het plegtige oogenblik, — dat der uitredding van het Nederlandsche volk, — (*zoo het vermeent,*) dat der bijeenkomst zijner dubbele vertegenwoordiging!

In het midden ziet men de blanke waarheid op eenen blinkenden troon gezeten, wijzende met de linkerhand op eene talrijke en aanzienlijke schaar, zich onderling onderhoudende en raadplegende over *byzondere voorregten*, over de handhaving van slechts *haar* voorspoed aanbrengende beginselen: — met de regterhand wijzende op een klein getal mannen, van welke ieder onophoudelijk den blik vestigt, op het daar op den achtergrond geplaatste getrouwe volk, hetwelk daar staat met oogen vol verlangen, met hopende en toch onrustige, bleeke phijsionomien, met zware pakken beladen, met verzwakte leden, met verdunde beenen, met schier geledigde buidels. (†)

En nu ziedaar, het is als werden er schilden van voor de harten der leden van de magtige schare, en ook van voor die van het kleine getal mannen weggenomen; en men ziet nu duidelijker wat daar binnen is, dan wanneer het dichtpenseel van den grooten SCHILLER ons dit met zijne heldere en schitterende verwen gemaald had.

En wat zien wij in de harten der mannen van de talrijke en aanzienlijke schare? Is het minachting voor het daar achter staande kleine getrouwe volk, met zijne verdunde beenen, bleeke wangen en schier ledige buidels? Is het vuig eigenbelang, verfoeijelijk egoïsmus, dat alleen het heil van zijn eigen *ik* en dat der zijnen beoogt? Is het laffe vrees voor de afkeuring eener magt, die zich daar in het verschiet vertoont, met titels en orders en volle geldzakken aan de eene, met de schrikbeelden der vernedering, der armoede, der afzetting en verwerping aan de andere zijde? Is het huichelarij, die het voorwendsel te baat neemt der vrees voor gevaren, die niet aanwezig zijn? Is het logen, welke iets goed en voldoende noemt, wat zulks niet is; en eene toekomst van rust en heil uit eene zaak voorspelt, die slechts jammeren baren kan?

En bij het kleine getal mannen, dat aanhoudend den blik op het goede volk geslagen houdt? — is het zucht om den last van hetzelve ligter te maken, om zijn algemeen welzijn te bevorderen? Is het het heilige gevoel voor regt en waarheid, dat het slechte *slecht*, en het goede *goed* noemt, van wien het ook kome? Is het de verheven moed, des braven onafhankelijken mans, die de stormen van het lot niet vreest, wanneer zijn compas een zuiver geweten is?

Wij kunnen, wij mogen die vragen niet beantwoorden. Slechts aan die hoogere magt, voor wiens al doorgrondend oog, het geheele tafereel open en bloot ligt, veel helderder en naauwkeuriger, dan wij het konden beschrijven, slechts aan *Haar* komt het toe, te eeniger tijd al die vragen te beantwoorden.

Zien wij echter naauwkeurig op de gelaatstrekken des volks, dat, na al het gebeurde, en opgeofferde en gehoopte en verwachte, zooveel als *niets* erlangde, onderscheiden wij daarop zorgvuldig de indrukken, door het werk der dubbele Kamer bij hetzelve te weeg gebragt; en bedenken wij, hoe menigmaal de stem des volks de stemme Gods is; — dan, ja dan kunnen wij het niet ontveinzen, geenen lust te gevoelen, tot de talrijke en aanzienlijke schare te behooren, maar het voorregt van onder het kleine getal geplaatst te zijn, als benijdenswaardig te beschouwen. X.

(*) Men zie dit onder anderen ook aangewezen, in de uitmuntende redevoering van den heer VAN DAM VAN ISSELT. Vergelijke ook ons N°. 104.

(†) De aanwas van het bedrag der oninbare posten, der behoefte aan dwangmiddelen, en executien, zal, naar wij ons verzekerd houden, de waarheid van dit laatste spoedig komen staven.

Nieuwstijdingen.

ENGELAND.

LONDEN, den 5. September. In de door *O'Connell* te Liverpool gehouden meeting, waarbij tallooze hoorders tegenwoordig waren, en die in het groot Theater der Koningin plaats had, zeide, onder anderen de groote Volkredenaar dit: » Toen ik acht jaren geleden eene associatie tot stand wilde brengen ter herroeping der Unie, zeiden mij eenige knappe fatsoenlijke Engelschen: » Wacht toch nog een weinig; men houdt zich thans met een reformbill bezig, en weldra zal het parlement eene geheele verandering ondergaan. De Koning is oud, en hij zal eene jeugdige, welopgevoede dochter tot opvolgster hebben, die met eene heilige liefde voor de regtvaardigheid bezield is; dan zal het Parlement wel genoodzaakt zijn, uwe regten te erkennen." — Welnu, een gedeelte dezer profetie is vervuld: de Koning is gestorven, en zijne jonge dochter is hem opgevolgd! God zegene die Koningin, dat zij lang leve, dat Prins *Albert* haar regt teeder blijve beminnen, en moge zij zooveel kinderen krijgen als mijne grootmoeder, die er 21 had. — (Algemeen gelach.) — Voor de rest zijn wij bedrogen!!"

FRANKRIJK.

PARIJS, den 5. September. De ontevredenheid onder het werkvolk schijnt ongegrond te zijn. De prijs van het brood is een vijfde verminderd en er is volop werk, daar er overal gebouwd wordt. Elk die arbeiden wil kan behoorlijk aan den kost geraken, en daarom wijt men den misnoegden zin, die onder een gedeelte der ambachtslieden heerscht, aan vreemde inblazingen en opruijingen, waartoe men eerder geregtigd schijnt nadat bij een der gearresteerden volgbriefjes gevonden zijn, waarop men levensmiddelen en wijn kon afhalen, en tevens het bewijs ontdekt is, dat hij eene aanzienlijke som in goud ter zijner beschikking had.

Het getal der in hechtenis genomen personen is zoo groot, dat de gevangenissen van de prefectuur en de conciergerie daarmede geheel opgevuld zijn.

Men vleit zich dat het werkvolk weldra tot de orde terugkeeren zal. Bijna al de metselaarsgezellen zijn weder aan den arbeid gegaan, en zeker is het dat de groote meerderheid der arbeidzame klasse geen deel aan de laatste ongeregeldheden genomen heeft. Onder de meest woerspannigen telt men de huissmeden en de wevers.

NEDERLANDEN.

'sGRAVENHAGE, den 6. September. Heden heeft de inschrijving der geboorte-acte van den Prins op de registers van den burgelijken stand plaats gehad, en zijn aan dit Vorstelijk Kind, bij die gelegenheid, gegeven de namen van *Willem Nicolaas Alexander Frederik Karel Hendrik.*

VLISSINGEN, den 9. September. Wij lezen in de *Rotterdamsche Courant* van den 8. dezer, N°. 109: » 's GRAVENHAGE, den 6. September. Z. K. H. » Prins *Hendrik* is alhier van Hoogstdeszelfs volbragte » zeereis, in goeden welstand aangekomen." Deze tijding, door een geloofwaardig blad medegedeeld, verdient alle vertrouwen; echter baart de *onverwachte* aankomst van Z. K. H. Prins *Hendrik*, *na volbragte zeereis*, (zonder dat men in een onzer bladen de aankomst van Zr. Ms. Fregat *de Ryn* aangeteekend ziet,) eenige verwondering. Indien het berigt uit de *Rott. C.* bevestigd wordt, is Z. K. H. Prins *Hendrik* uit een der Fransche zeehavens over land gekomen, en wij behouden ons voor, hier nader over te melden.

Gemengde Berigten.

Te 's Hage circuleren gouden tiengulden stukken van acht gulden vijftig cent. — In het Turksche rijk heerscht eene buitengewone opgewondenheid tegen de Christenen. — De rust te Valencia en Barcelona is niet gestoord geworden. — De *Morning-Post* wenscht dat *Palmerston*, *Espartero* niet in *Ali*-Pacha verandert. — Volgens den *Avondbode* moet men besluiten dat menigeen met een doodbriefje, in bijna onleesbaar schrift, in het latijn afgegeven, de eeuwigheid ingaat. — De haringvisscherij blijft voortdurend schraal. — Op last des Konings is de buitengewone vergadering der beide Kamers, door Z. Exc. de Minister van Binnenlandsche Zaken met eene rede gesloten. — Zwaarmoedigheid drukte den 4. dezer de Effectenbeurs te Londen. — De rivier de Wijssel is buiten hare oevers getreden. — De *Goessche Courant* verlangt afschaffing van . . . . de kermis. — door Z. K. H. den Prins *van Oranje* is de eerste steen gelegd van de nieuwe Schilderijenzaal, te 's Hage. — De toegang tot *Louis Napoleon* en zijne volgelingen is thans toegestaan.

DRUKFEIL.

In kolom 2 van ons vorig N°. staat 193; moet zijn 103.

Zeetijdingen.

VLISSINGEN, den 9. September. Sedert den 7. dezer, zijn alhier ter Reede gekomen: Voor Antwerpen bestemd:

Weaver, P. Pirouet, Rio Janeiro, koffij; the Elton, W. Jost, New-York, katoen en rijst; Ariadne, N. Beekmann, Gothenburg, houtwaren; the Trojan, H. Buchman, Boston, koffij en katoen.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild:

Antwerpen, T. Jackson, passagiers en stukgoederen, Londen; de Maria, stukgoederen, Leer; Amelia, R. Laur, ballast, de Oostzee; the Wanderes, W. H. Hardy, ballast, New-Castle; Anne Petronelle, P. P. Poppe, ballast, de Oostzee; Frederik, S. Teger, stukgoederen, Stettin; Bellington, S. Berger, lijnzaad, Londen.

Van Gend is gezeild: Union, R. L. Freerichs, ballast, op avontuur.

Advertentien.

OPENBARE VERKOOPING te Vlissingen, op Vrijdag den 18 September 1840, des voormiddags ten 11 ure, in het Koffijhuis *de Prinsentuin* aldaar, van circa

2150 Stuks GREINE DEELEN, dik circa 7½ duim (Ned.) diverse lengten.
800 » DENNE dito, dik circa 7½ duim (Ned.) diverse lengten.
46 » EIKEN BALKEN, diverse dikten en lengten.
20 » Id. WAGENSCHOT, » » » »
156 » VUREN BALKEN, » » » »
4777 » KROONEIKEN PIJPDUIGEN.
1 Partij SPLITHOUT.

Uitmakende de lading van het Pruissische Barkschip *Amalia*, komende van Memel en bestemd naar Bristol.

Nadere informatien te bekomen bij de Heeren *RETSIN, DE GROOFF EN COMP.*, te Vlissingen. *Brieven franco.*

In den loop dezer maand wordt *verwacht* eene lading *grove* SUNDERLANDSCHE KOLEN, benevens *extra puike* SMIDSKOLEN, voor rekening van *VAN DUUREN DUTILH*, belovende aan zijne geëerde Begunstigers eene prompte en civile bediening.

Gedurende deze week ligt in lossing, voor rekening van *J. B. WIBAUT*, de Engelsche Brik *AGNES*, Kapitein *J. ROBSON*, met eene lading Best brandende Grove SUNDERLANDSCHE KOLEN.

VLISSINGEN, den 7. September 1840.

Ter Drukkerij van P. WEDTS DE SWART.